

ske Økonomiske Samarbejdsområde som ændret ved bekendtgørelse nr. 684 af 12. juli 1996 (EF/EØS-bekendtgørelsen) sammenskrevet de vigtigste regler om ophold og beskæftigelse i Danmark for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne.

Det følger heraf, at herboende EU/EØS-borgere, der er omfattet af EU-reglerne, har ret til familiesammenføring med bl.a. deres ægtefælle. De betingelser for ægtefællesammenføring, som gælder efter udlændingelovens § 9 – og som foreslås fremover at gælde efter lovforslag nr. L 152 – stilles ikke ved ægtefællesammenføring efter EF/EØS-bekendtgørelsen.

Spørgsmål 82:

Vil ministeren bekræfte, at EU-reglerne om vandrende arbejdstagere medfører, at der ikke over for EU-borgere fremover kan stilles danske krav om:

1. At stille garanti på 50.000 kr.
2. Yderligere tilknytningskrav
3. Yderligere alderskrav (24 år)
4. Hjemsendelse, hvis EU-borgeren ikke kan forsørge ægtefællen fuldt ud i 7 år
5. Lavere kontanthjælp i de første 7 år i tilfælde af EU-borgeren bliver arbejdsløs?

Svar:

For så vidt angår spørgsmålet om opfyldelse af alderskrav, tilknytningskrav, forsørgelseskrav og krav om økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. som betingelse for ægtefællesammenføring – og som betingelse for ikke senere at inddrage en opholdstilladelse på baggrund af ægteskab – henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 81.

Regeringen har den 1. marts 2002 fremsat lovforslag nr. L 126 om ændring af lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven (Ændring af reglerne om ret til kontanthjælp, introduktionsydelse m.v.). Det foreslås bl.a., at retten til kontanthjælp skal være betinget af, at ansøgeren har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, dog således at kravet om, at ansøgeren skal have opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, ikke gælder for EU/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.

Spørgsmål 83:

Vil ministeren bekræfte, at en dansk statsborger, der opnår arbejde i et andet EU-land, har ret til familiesammenføring i det EU-land, hvor han arbejder, samt at reglerne om vandrende arbejdstagere fører til, at han kan medtage sin ægtefælle, hvis han senere opnår arbejde i Danmark, idet et afslag på opholdstilladelse i dette tilfælde vil stride mod princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed (»Det omvendte diskriminationsprincip«)?

Svar:

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler om ægtefællesammenføring.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU- eller EØS-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien indtog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det bemærkes, at Storbritannien gjorde gældende over for Domstolen, at en sådan ret til ophold for ægtefæller ville medføre en større risiko for den form for misbrug, der er knyttet til pro-